

Η ΑΔΕΛΦΗ

«Δράμα εις πράξεις τρεις»

Για τήν τέχνην τοῦ ἔργου τῆς κυρίας Α. Σακελλαρίου δὲ θὰ μιλήσωμε, γιὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον πῶς τέχνην δὲν ἔχει. Τρεῖς πράξεις γιὰ μιάν ἀδύναμην δηγησοῦλα, δὲν μποροῦσαν νὰ γραφοῦν δίχως τραβήγματα καὶ παραγεμίσματα. Κι ὅμως μ' ὅλα αὐτὰ δὲ βρίσκονται δυὸ γραμμῆς χαρακτηριστικῆς γιὰ τὰ πρόσωπα καὶ πᾶσχιζαν νὰ πλέξουν τὸ μῦθον. Ζουγραφισμένα ὅλα θαμπὰ καὶ κακότεχνα ἀπὸ τίς κουθέντες, κι ὄχι ἀπὸ τὸ κομμάτι τῆς ζωῆς ποὺ παρουσιάζανε. Τόπον δὲν εἶχαν νὰ πατήσουν, οὔτε τῆς φαντασίας οὔτε τῆς πραγματικότητος. Οἱ σκηνῆς σέρνονταν ἀνεπάντεχες καὶ ξαφνικῆς. Ὁ διάλογος κλεμένος ἀπὸ τ' ἀναγνώσματα τῶ φημερίδων. Ἀπὸ κεῖ καὶ οἱ ἥρωες τοῦ ἔργου.

Ἡ κυρία Μηστρά «χῆρα 35 ἐτῶν» κατὰ τὸ πρόγραμμα, ἀγαπᾷ μυστικῶς ἓνα νέο, τὸν «Ἀλέξανδρον Στέφην» ποὺ ἡ ζωὴ του περνᾷ ἀνάμεσα σὲ ἀσωτεῖες. Ὁ Στέφης ἀγγίζεται βαθειὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς, καὶ πασχίζει νὰ διορθωθῇ. Ἡ κυρία Μηστρά ὅμως, ὑπερήφανη στὸ χαρακτήρα τῆς, δὲ νομίζει ἀκόμα κατὰλληλὴν τὴν ὥρην νὰ τοῦ ἑομολογηθῇ τὸν ἔρωτά τῆς, ποὺ ὁ Στέφης ὅμως τὸν ἔχει ἀπὸ καιρὸ νοιώσει. Ἔτσι ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἰουλίαν, κορίτσι δεκαοχτῶ χρονῶ, συμφωνᾷ μὲ τὸ Στέφην καὶ σκαρώνει ἓνα παιχνίδι μετὰ τῆς κυρίας Μηστρά. Ὑποκρίνεται πῶς αὐτὴ ἀγαπᾷ τὸν Ἀλέξαντρον καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ πόνου γιὰ τὸ ξαφνικὸ ἄκουσμα κατορθώνει αὐτὸς νὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν κ. Μηστρά τὴν παθούμενην ἑομολογίαν τῆς ἀγάπης τῆς.

*

Τὸ δράμα εἶναι γραμμένον σὲ καθαρεύουσα. Ἡ κυρία Σακελλαρίου ποὺ σκαρφίστηκε νὰ γράψῃ ἔργο ἀψυχολόγητον, ἀψυχο, κούφιο, ψεύτικον, δὲν μποροῦσε παρὰ τὴν γλώσσαν τῆς ψευτικῆς καὶ τῆς μωμισοῦνης νὰ διαλέξῃ. Εἶναι τὸ ἓνα τόσο πολὺ δεμένο μὲ τὸ ἄλλο, ποὺ κατάντησε πιά κανόνας ἀλάθευτος. Ἡ γλώσσα τῶν αἰθουσῶν, ποὺ λιμπίζεται ὁ κ. Χατζηδάκης δίνει καὶ παίρνει στοὺς διάφορους διαλόγους τοῦ ἔργου. Καὶ εἶναι αὐτὴ μιὰ γλώσσα ἀκατάστατη, ἀλύγιστη, κούφια, ἀπελπισμένη, στενὴ, μπόσικη, ἀγράμματη, ἀκατάρτιστη, ἀκανόνιστη,

νευριαστικὴ, φημεριδογραφικὴ, φτιασιδωμένη, ἀποκρουστικὴ, ἀναίσθητη, ἀψιχὴ, ἀπλουτὴ, ἀβαθὴ, ἀτονῆ. Ἡ κυρία Σακελλαρίου καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμα ἀκλόουθησε τὴν ἀπεπατημένην. Τ' ἀποτελέσματα τὰ εἶδε. Νὰ νοιώσῃ τὴ σημασίαν τοὺς δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα. Ὅπως τῆς ἀποκλείστηκε καὶ κάθε ἐλπίδα νὰ κάμῃ καὶ κάτι. Τὸ καθαρευουσιάνικον πιάσιμον τῆς Τέχνης, κατάντησε στὸν τόπον μας ὁ τάφος. Τάφος ποὺ οὐ ἀνοίγεται γλυκὰ καὶ σιγὰ, μὲ τὰ χεροκροτήματα καὶ μὲ τοὺς δημοσιογραφικοὺς ἐπαινεύς. Ἡ ἀνάστασις οὔτε θάμα δὲν εἶναι.

Ο ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ